

Mirové smlouvy z Londýna a později z Valladolidu ve své podstatě nepřinesly žádný posun v zahraniční politice obou znesvářených států. Dlouhé měsíce vyjednávání nepřinesly žádné důležité obchodní licence, které by vedly k otevření trhu a proudění bohatství. Španělsko naopak trvalo na požadavcích zdůrazňujících zákaz obchodování s koloniemi v Novém světě, chránit si monopol na tento trh. Anglie v odpovědi na tento komerční protekcionismus obhajovala nárok dobrovolníků sloužit ve vojenských jednotkách Spojených provincií, ale bez finanční podpory a vyloučením nizozemských měst z protekčního pásma. Rozpory provázely také náboženské otázky, z kterých nemohla ani jedna ze stran ustoupit. Výsledná dohoda oběsila jakékoli neshody z počátku války a byla spíše obrazem domácí než zahraniční politiky, jelikož nikdo se nechtěl dopustit 'zrady' na vlastním státě. Zbytek závazků se stal neformálními body a vyjednávací strany je společně odsunuly do ztracena. Stejně jako Cateau-cambrijský mír nepřinesl uzavření pirátské kapitoly francouzských pirátů v Západních Indích, tak ani Londýnský mír zdaleka neznamenal konec působení anglických pirátů v Novém světě, a to především v oblasti Pirátského pásu. Jediný rozdíl byl v ukončení státní podpory kaperské činnosti, neboť Anglie nevydávala žádné letters of marque proti španělským subjektům. Represivní postup států však nepřinesl žádný efekt, neboť pirátská síť byla přesvědčivě rozkošatela a naopak nad ní zcela ztratil kontrolu - pokud jí ovšem někdy měl.